

РЕШЕНИЕ

№ 1336

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 04.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9321** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

А. С., гражданин на И., [дата на раждане] , оспорва Отказ за издаване на виза, обективиран върху стандартен формуляр с дата 19.07.2019г., издаден от консул при Посолството на Република България в Д., И..

В жалбата са въведени отменителните основания по чл.146, т.3 и 4 АПК, чието осъществяване е аргументирано с твърдения, че органът не е изложил поотделно съображения защо приема, че качеството на член на семейството на гражданин на Европейския съюз не е доказано по надежден начин, че представените документи и устно декларираните данни не доказват убедително целта и условията на пътуването и намеренията на чужденеца да напусне страната в законоустановения срок.

Искането до съда е за отмяна на акта.

В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя поддържа оспорването на сочените в него основания и претендира разноски.

Ответникът – консул при Посолство на Република България в Д., И., чрез представител по пълномощие, отрича основателността на жалбата. В писмено становище по съществото на спора са изложени подробни съображения за валидност, материална, процесуална законосъобразност и съответствие с целта на закона на административния акт.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна се установява:

На 15.05.2019г. А. С. се обърнал към Посолството на Република България в Д. със

заявление № 19001426, съдържащо искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване за 8 дни престой за еднократно влизане в България за периода 3.06.-9.06.2019г. Цел на пътуването – посещение при семейството. Посочил, че приемащо лице в Република България е съпругата му С. К. Мундир с адрес [населено място], [улица]. Към заявлението чужденецът приложил копия от националния си паспорт, фирмени книжа, извлечения от банкови сметки включително за кредитна карта, покана-декларация за частно посещение на чужденец в Република България с нотариална заверка на подписа на М. П., пълномощник на С. К. М. /съпруга на жалбоподателя/, в която е посочен неин постоянен адрес [населено място], [улица]; свидетелство за сключен на 28.08.2018г. в И. граждански брак между жалбоподателя и С. К. М., копие от паспорт на съпругата на А. С.; договор за наем на недвижим имот, сключен на 22.04.2019г. между С. А. и С. К. М. с предмет временното и възмездно ползване на недвижим имот, намиращ се в [населено място], [улица] за срок от 5 години при месечна наемна цена 300 лв.; декларация с нотариално заверен подпис от същата дата на А., според която той е съгласен А. С. да пребивава в имота съвместно с наемателката за периода на престоя му, банкова референция от 25.04.2019г., издадена от БАНКА ДСК ЕАД в полза на С. К. Мундир; непреведени на български език медицински документи на съпругата на жалбоподателя, касаещи заболяване множествена склероза.

С писмо рег. № 10552/ 11 .07.2019г. ДАНС уведомява директора на дирекция „К. отношения“ – МВнР, че апликантът е собственик на фирма R. Tiles и иска да пристигне в Република България с цел посещение на съпругата си S. K. M., гражданка на Великобритания, [дата на раждане] , болна от множествена склероза. Гражданинът на И. е декларирал, че ще отседне на адрес [населено място], [улица], за което има подписан договор за наем със С. А., който е упълномощил М. П., последният е собственик на фирми „С. СКЛАД 2019“ и „Й. П. Т.“. Установено е, че същият адрес и същото упълномощено лице са декларирани и при кандидатстването на други апликанти от рискови страни. След първоначално осъществен контакт по телефона лицето спряло да отговаря на обаждания. Съпругата на апликанта е влязла в страната с пътнически полет на 21.04.2019г. и е напуснала на 27.04.2019г., от което може да се направи заключение, че целта на посещението на А. С. в Република България е недоказана.

Видно от Стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза приложение № 7 към чл.34, ал.1 от Н. с адресат жалбоподателя – А. С. от Посолството на Република България в Д., И., подписано от консул Е. М., заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразеното в акта правно основание е чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ вр. чл.13, ал.2 от Н.. Заявената цел на пътуване е неубедително доказана. Не са представени документи, потвърждаващи, че лицето е член на семейството на гражданин на Европейския съюз съгласно §1, чл.1а от ДР на Закона за гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани и членове на техните семейства.

Стандартният формуляр с дата 19.07.2019г. е съобщен на адресата си същия ден. Жалбата, въз основа на която е образувано настоящето производство, е постъпила в АССГ своевременно, на 31.07.2019г.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.), визите се издават от дипломатическите и

консулските представителства на Република България. В разглеждания случай в административния акт се сочи, че е подписан от консул в Посолството на Република България в Д., И. – Заповед № 36/ 24.06.2019г. на посланика вр. Заповед № 95 00 254/ 3.10.2011г. на министъра на външните работи. Следователно отказът е издаден от компетентен орган.

Актът е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В него се съдържат реквизитите по приложение №7 към Н., изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимите нормативни актове - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, чл.13, ал.2 Н., има и кратко описание на мотивите и съответно фактическо основание, кореспондиращо с цитираните разпоредби – заявената цел на пътуване е неубедително доказана. Освен това в съобразителната му част е посочено, че не са представени документи, потвърждаващи, че лицето е член на семейството на гражданин на Европейския съюз съгласно §1, чл.1а от ДР на Закона за гражданите на Европейския съюз, които не са български граждани и членове на техните семейства – последният нормативен акт е с погрешно цитирано наименование – касае се за разпоредбата на §1, т.1 ДР на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства (загл. доп. - дв, бр. 97 от 2016 г., изм. - дв, бр. 34 от 2019 г.).

По отношение приложението на материалния закон съдът намира следното.

Съгласно чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, в който се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображенията, засягащи интересите на националната сигурност. В Инструкцията за условията и реда на съгласуване на заявленията за издаване на визи са регламентирани съгласувателните процедури с оглед произнасянето по заявления за издаване на визи.

В разпоредбите на чл.10, ал.1 ЗЧРБ са предвидени фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения акт ответникът е визирал едно от тях.

Съгласно чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. В т.21 на заявлението е посочена цел на пътуването – посещение на семейството.

Становището за отказ, дадено в хода на съгласувателната процедура от органите на Държавна агенция „Национална сигурност“, кореспондира и обосновава мотивите на самия отказ, а именно, че не се доказва убедително целта на заявеното пребиваване на индийския гражданин. Независимо от своята лаконичност, мотивът на органа се подкрепя първо, от краткия престой в България на съпругата на жалбоподателя /становище ДАНС – л.117/ за времето от 21.04.2019г. до 27.04.2019г.; второ, от покана-декларация с дата 2.05.2019г., сочеща, че постоянен адрес на гражданин на Великобритания, роден в П., е адресът, на който според преписката по спорното заявление се е установила С. К. Мундир; трето, от писмо на секретар [населено място], че лице с имената С. К. М. не фигурира в НБД. Съдът намира, че

заклучението на съгласувачия орган от ДАНС съответства на доказателствата за липса на връзка между британската гражданка и адреса, на който следва тя да се е установила, поради което е обосновано предположението, че вероятно не е декларирана действителната цел на пребиваване в Република България.

Българската държава е синхронизирала законодателството си по издаване на краткосрочни визи с правото на Съюза като е въвела визираните в член 32, параграф 1 от Регламент №810/2009 основания за отказ от издаване на виза в националното законодателство. В случая основанието за отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ е идентично с това по член 32, параграф 1, буква а), ii) – не обоснове целта и условията на планирания престой. Съдът на Европейския съюз в практиката си приема, че държавите членки имат „широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от този кодекс, както и що се отнася до преценката на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза“, но това не ги освобождава от задължението за преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза“. Тези комплексни оценки, „основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава“ предполагат и съставянето на „прогнози относно предсказуемото поведение“ на кандидата – решение от 19 декември 2013 г., К., С-84/12, EU:С:2013:862, т. 60 – 62 и 58, 59.

По изложените констатации на съгласувачия орган за краткотрайния престой на съпругата на жалбоподателя на територията на Република България; за липсата на трайна връзка с посочения от нея адрес за пребиваване; за липсата на доказателства тя да е предприела действия в Република България, относими към здравословното ѝ състояние /в хода на устните състезания адв. А. заявява, че лекуващият лекар на С. К. Мундир се намира в Л./ съдът възприема като достатъчно обоснован извода за недоказаност по убедителен начин на целта на заявеното пребиваване на индийския гражданин.

Необосновано е оплакването, че разглежданият отказ е немотивиран, видно от посоченото в бележки след правното основание - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Направеното изявление в мотивите на административния орган е достатъчно конкретно и е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ срещу които е изложил съображения в жалбата. Преди издаването на акта е била извършена съгласувателната процедура между отделните компетентни органи и фактическата обстановка е била изяснена. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на ДАНС допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като те могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт.

Предвид на изложеното съдът не намери, че е нарушено правото на защита, или друго процесуално право на жалбоподателя, предвидено по националното право или по чл.6, ал.1 от Конвенцията.

При извода за доказаност на предпоставките по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ обсъждането на второто основание за отказа чл.13, ал.2 от Н. - непредставяне на документи, потвърждаващи, че лицето е член на семейството на гражданин на Европейския съюз съгласно §1, чл.1а от ДР на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства (загл. доп. - дв, бр. 97 от 2016 г., изм. - дв, бр. 34 от 2019 г.). е

безпредметно, доколкото към датата на издаване на оспорения административен акт молителят е член на семейството на гражданин на ЕС. Въпреки това по изложените по-горе съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора право на разноси има само ответникът, но съдът не е властен да присъди такива при липса на заявено искане.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предложение последно от АПК съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С., гражданин на И., [дата на раждане] , срещу Отказ за издаване на виза, обективиран върху стандартен формуляр с дата 19.07.2019г., издаден от консул при Посолството на Република България в Д., И..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: